

Gezocht: animator in spe met interesse voor geloof

Nieuwe werkvormen, bruikbare basistechnieken, uitdagingen en vooral veel sfeer tijdens de IJD-cursus (hoofd-)animator

- ▶ Kennismaken met de visie van jongerenpastoraal
- ▶ Methoden leren om met jongeren rond geloof te werken
- ▶ Getuigschrift van Vlaamse overheid na opleiding en stage

Eveline COPPIN

Een stiftgedicht maken van een Bijbelpassage door woorden uit de tekst te schrappen. Je Godsbeeld schilderen of boetseren. Een ganzenbord met geloofsvragen. Een zoektocht in een kerk organiseren of een spel met stellingen over geloven waarbij je positie moet innemen. Het zijn maar enkele manieren om in groep over religie te praten. Met deze „geloofsmethodieken” maak je kennis tijdens de opleiding animator die de Interdiocesane Jeugddienst (IJD) aanbiedt. Maar er is meer. Leuke spelen, liedjes of expressievormen leren kennen, een bezinning in elkaar steken of met anderen over geloven praten. Ook hier helpt de cursus animator je op weg. Voor jongeren die dit brevet al op zak hebben, biedt IJD ook een vorming hoofdanimator aan.

Maar natuurlijk wordt er niet de *godganse* dag over geloof gepraat. „Na de cursus (hoofd-)animator en een stage, krijg je een attest erkend door de Vlaamse overheid”, zegt Liesbet Bockaert van IJD Gent. „Zoals bij de vorming van de Scouts en Gidsen de klemtoon ligt op technieken, is dat bij ons op de jongerenpastoraal. We leren de animatoren in spe hoe ze hun christelijk geloof kunnen overbrengen naar andere

Zoals bij de vorming van de Scouts en Gidsen de klemtoon ligt op technieken, is dat bij IJD op de jongerenpastoraal. © IJD

jongeren, zonder te belerend over te komen. We helpen hen groeien in hun geloofsverhaal. Ze moeten niet *klaar* zijn met hun geloof, maar er zich wel voor openstellen”, aldus Bockaert.

Iedereen vanaf zestien jaar is welkom. Liesbet Bockaert raadt de cursus zeker aan voor wie leiding geeft of wil geven aan een Plusser- of Jokrigroep. „Denk niet dat je alleen maar te weten komt hoe je een spelletje moet uitleggen. Je leert ook je verant-

woordelijkheden opnemen en functioneren in een groep. De deelnemers kennen sommige in-

Je komt meer te weten dan hoe je een spelletje moet uitleggen.

zichten al, maar het is goed dat alles nog eens op een rijtje gezet wordt.”, zegt ze. Liesbet Bockaert

volgde als tiener een opleiding tot animator, een enorme boost voor haar zelfvertrouwen: „Ik leerde er voor groepen spreken en koos er zelf uiteindelijk voor om les te geven”, vertrouwt ze ons toe.

Ze merkt op dat de jongeren enorm evolueren op een week: „Iedereen gaat wel eens af, maar fouten maken mag, maar dat geeft de *gasten* de kans om te groeien. Als ze eenmaal iets gehoord en ervaren hebben, blijft

het langer bij.” Bovenal is het volgens Liesbet een erg *plezante* week, waarin veel gespeeld wordt en waar *ambiance* troef is. „Als je *goesting* hebt om met jongeren te werken en je staat open voor het christelijk geloof, kom dan zeker af”, besluit Liesbet enthousiast.

Inschrijven via www.cassianus.ijd.be voor 29 maart. Meer info bij Liesbet Bockaert van IJD Gent: liesbet.bockaert@ijd.be of 0479 78 80 37.

Nieuw logo bisdom Gent

De bisschop stelde het nieuwe logo voor op een receptie ter gelegenheid van de zesde verjaardag van zijn bisschopswijding. U herkent het kruis, de herderlijke bisschopsstaf en de samenkomst van de Schelde en Leie, twee rivieren in ons bisdom. Het logo symboliseert de Kerk als schip, de bisschop als herder en Jezus die op weg gaat met mensen.

Het woord „bisdom” en het kleine driehoekje rechts zijn grijs. De rest is bordeaux. Voor het logo werd beroep gedaan op communicatiehuis Claerhout. Parochies, dekenaten en pastorale initiatieven van het bisdom Gent zullen er

Bisschopsstaf en samenloop van Schelde en Leie vormen samen een kruis. © Dienst communicatie

binnenkort over kunnen beschikken. (KV)

‘En het Woord was God’

Heb je het bij het voorlezen soms ook moeilijk om de goede intonatie te leggen of juiste uitspraak te vinden? Of om niet te belerend over te komen? Anders gezegd, om zò te lezen dat het publiek geprikkeld wordt om te blijven luisteren? Dan is de vormingsavond *En het woord was God* iets voor u. Paul Van Bouchaute, die meewerkt aan de cursus voor gebedsleiders, begeleidt de avond. Na een theoretische inleiding geeft hij (voor)lees- en uitspraaktips. Nadien wordt er geoefend. Iedereen is welkom, want wie neemt er al eens niet het woord op een (parochie)feest of vergadering?

Op 22 februari om 19.30 uur in de kerk van Onze-Lieve-Vrouw Onbevlekt, Tuinstraat 105 in Melle. Gratis deelname. Meer info bij Marijke De

Vogeleer, dekenaaalsecretariaat. ledeberg@gmail.com of 09 231 53 00.

Theologische leesclub

De deelnemers lezen op voorhand *Toeterweltoe. Zin, onzin en waanzin van religie* van Paul Tanghe. De auteur werkte in de financiële sector, maar bleef zo geboeid door de diepere levensvragen dat hij filosofie en theologie studeerde. Zijn persoonlijke reflecties schreef Tanghe neer in dit filosofisch en religieus essay. Daniël Leroy begeleidt de avonden en leidt het gesprek in goede banen.

Dinsdagen 23 februari en 2 maart van 19.30 tot 22 uur in de Jacobsbron, Steendam 11 in Gent. Graag inschrijven bij Ria Van Overbeke: ria.van.overbeke@skynet.be of

0494 340 492. Vijf euro voor de twee avonden. Voor meer info: www.kerk-in-gent.be of contacteer Daniël Leroy: dani.leroy@skynet.be of 09 228 74 43.

Bavodag+

Ouders van vormelingen, gezinnen met kinderen en alle andere geïnteresseerden zijn uitgenodigd op Bavodag+. Op het programma staat een catechese van Lode Aerts en werkwinkels zoals een zanguurtje, uitwisselen over bidden met kinderen, een film bekijken over Damiaan, uitleg over het vormsel, een gebedsmethodiek uitproberen of wandelen tussen kerken en kloosters. Voor de kinderen zijn er aparte activiteiten.

Info en inschrijven via www.ccv.be/gent of telefonisch: 09 235 78 34.

Onze vader, die niet waart zoals ge moest zijn

Jan en Els werden door hun vader psychisch gekwetst. De Groeigroep in Vergeving zette broer en zus op weg om zich open te stellen hem te vergeven

Eveline COPPIN

„Mama was plots gestorven. Waarom zij eerst?” Els en Jan vonden dat er onrecht geschied was, want hun vader bleef leven. De man die zich niets van zijn kinderen had aangetrokken en zijn vrouw zowel fysisch als psychisch zwaar gekwetst had. Veel onverwerkte feiten en gevoelens uit hun kindertijd kwamen naar boven. Verdriet. Woede. Onmacht ook. Dezelfde „we kunnen er niets aan doen” die ze als kind voelden. Toen hun vader de brommer van hun oudere broer in puin sloeg, bijvoorbeeld. En Els- toen vijf jaar- die dacht dat haar mama het voorwerp van zijn agressie was. De onmacht ook toen ze nadien in paniek aanbelden bij de buurman, maar die de deur dicht deed. Wanneer Els het verhaal vertelt, voelt ze dat het nog veel in haar teweegbrengt. „Er is nog werk aan”, zegt ze zuchtend.

Toen hun mama vorig jaar overleed, werden die wonden uit het verleden opnieuw opengereten. Els had al gehoord over de Groeigroep in Vergeving. Ze dacht dat het Jan deugd ging doen, maar schreef ook zichzelf in. Ze wisten dat ze er tijd voor zouden moeten maken „want als je moet wachten tot je tijd krijgt, dan gebeurt het nooit”, aldus Els. Jan vond het een kans om het verleden een plaats te geven: „Op je ééntje kan je dat niet. En bij wie ga je tegenwoordig nog?”

Wat verwachtten Els en Jan van de Groeigroep? Ze hoopten vooral rust te vinden. Jan dacht eveneens dat het pad zou geëffend worden om zijn vader te kunnen vergeven. Hij wist dat dit niet makkelijk ging zijn en was gerustgesteld te horen dat vergeven niet hetzelfde is als verzoenen. „Oef. Ik kan wel iemand vergeven, maar dat wil niet zeggen

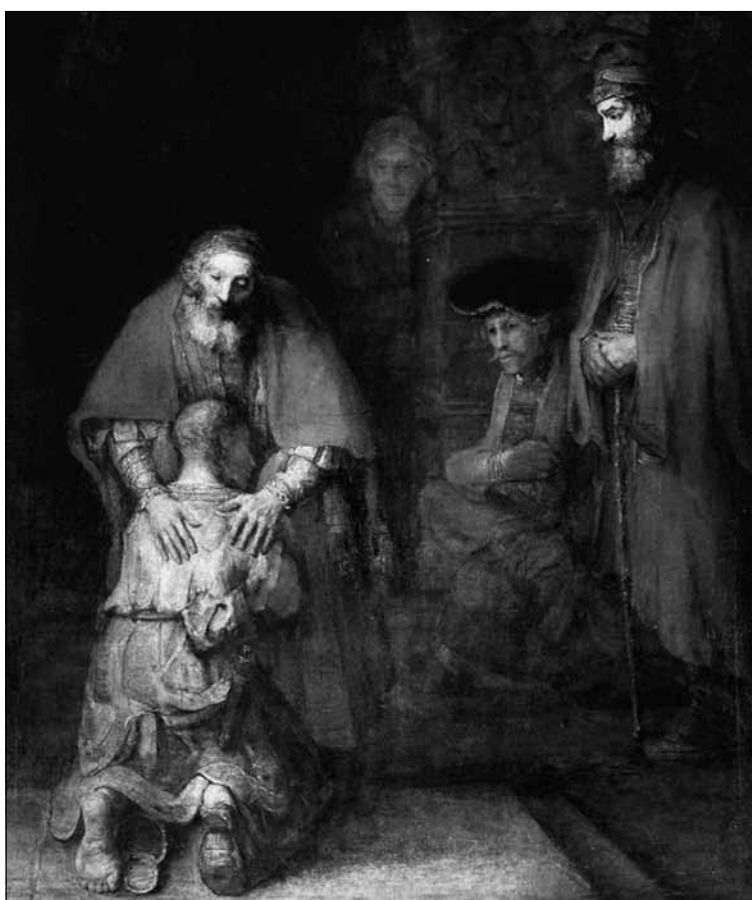
dat ik met hem moet overeenkomen.”

Kunnen vergeven is een proces. De Canadese priester en psycholoog Jean Monbourquette onderscheidt twaalf stappen. De Groeigroep volgt deze stappen. De eerste vijf gaan over de zorg voor de gekwetste. Zo leer je bijvoorbeeld woede en vergeldingsdrang aanvaarden. Jan: „Toen ik thuis vertelde dat woede mijn bondgenoot was, reageerden mijn huisgenoten: ‘Wow!’. Ze waren dat niet gewoon van horen.” (hilariteit)

„Onze jeugd heeft een bijzonder zware stempel op onze ziel gedrukt” (Jan)

„Jezelf kunnen vergeven” is stap zes en een kantelmoment. „Je moet de gekwetste, maar ook de veroordelende in jezelf ontdekken. Inzien dat je niet alleen je moeder, maar ook je vader in jou hebt”, zegt Els. „Dat betekende dat ik niet alleen mijn vader, maar ook mijn moeder moest vergeven. Zij heeft wellicht nietsvermoedend mijn vader te weinig kansen gegeven, omdat ze ook een mannelijke kant had.” De laatste vijf stappen ontdekken de deelnemers dat ze zelf geliefd en vergeven zijn om van daaruit te kunnen groeien in vergeving.

Elke week kregen de deelnemers „huiswerk” mee. Zo moesten ze een brief schrijven naar de dader (die nooit verzonden zou worden), punten geven aan hun woede of neerschrijven hoe ze zich die week hadden gevoeld. De week erop werd dit besproken. Nadien kregen de deelnemers uitleg over

Rembrandts *De verlorene zoon*, een schilderij over verzoening waarop zowel een vrouwen- als een mannenhand te zien is. Els en Jan kunnen zich nog niet verzoenen met die mannenhand. „Het roept nog te veel tegenstrijdigheden op”, aldus Els en Jan. © Archief

de volgende stapstenen en pasten ze dit in de praktijk toe tijdens de meditatie die daarop volgde.

„Een diepgaande meditatie was die waarin je geconfronteerd werd met een dader”, vertelt Jan. „Je moest in je fantasie een donkere ruimte instappen waar „iemand” zat. Je kon niet weg en dat vergt overgave, want je weet niet wie er samen met jou in die ruimte zit. „Dat was om direct weg te lopen”, zegt Els. „Maar het was wel de bedoeling om daar te

blijven”, vult Jan aan. En hij vervolgt: „Nadien moest je omschrijven wat je ervaren had. Ik voelde me na die confrontatie bevrijd. Ik was ook blij dat ik weer in het licht kon staan.” Els zag daar haar vader en moeder die naar elkaar stonden met open armen. „Als zij zich zouden kunnen verzoenen, dan zou het voor mij ook makkelijker zijn”, biecht ze op. Andere meditatieën waren sacrale dans en in één woord omschrijven wat de cursus voor jou betekende.

Jan koos voor „inzicht”. „Ik heb veel opgestoken over mezelf en mijn vader. Ik leerde aanvaarden dat hij is wie hij is. Een bijzondere stap in het proces naar vergeving”, beweert hij.

De Groeigroep maakte Jan rustiger en leerde hem relativeren. Hij kon ook zijn positie tegenover zijn vader bepalen. Els en Jan gingen eenmaal samen langs bij hem thuis. Hun vader zei echter niet dat het hem speet. Jan: „Als ik de cursus niet gedaan had, zou ik niet naar hem toe zijn gestapt. Ik heb mijn hand uitgestoken om hem naar boven te trekken. Hij wil of kan dat echter niet, omdat hij wellicht niet inziet (of wil inzien) welke grote fouten hij heeft gemaakt.” Volgens Els is er toch een kiem van vrede gezaaid. „Mijn geschiedenis gaat niet meer zonder aan hem te denken. Ik heb schoorvoetend weer contact met hem.”

Iedereen, van om het even welke overtuiging, is welkom. „Je voelde dat het een christelijk kader was”, zegt Els, „maar de begeleiders legden niets op. De nadruk ligt op menselijke processen. Wat ben je met te zeggen ‘Ik vertrouw op God. Hij zal mij wel de genade van de vergeving schenken’, maar je doet er op menselijk gebied niets mee? Dan sta je nergens.”

Een meerwaarde volgens Els en Jan is dat het in groep gebeurt. „Je bent er mens met de mensen en leert van de anderen”, zegt Jan. Els beaamt dat en zegt dat het ook jouw problemen helpt relativeren. Voor de begeleiders hebben ze beiden niets dan lof. Els: „Je bepaalt zelf wat je kwijt wil en ze scheppen een sfeer van vertrouwen.”

Els en Jan zijn fictieve namen. Meer info over de Groeigroep in Vergeving krijgt u in het artikel hieronder.

Tot zeven maal zeventig maal?

Vergeven om te genezen, genezen om te vergeven: Groeigroep in Vergeving helpt gekwetste mensen op weg

- Gesprek, nieuwe inzichten en meditatie bieden kansen om te groeien in vergeving
- Gebaseerd op model van priester en psycholoog Jean Monbourquette

Katie VELGHE

„Ik wil mijn broer niet meer ontmoeten.” „Als ik denk aan de manier waarop mijn relatie geëindigd is, voel ik me nog steeds bitter.” Het zijn uitdrukkingen van mensen die gekwetst zijn

door anderen. Soms zijn die wonden heel diep en tasten ze ons zelfbeeld, geluk en zelfs onze gezondheid aan. Zeker als we worden gekwetst door mensen die we vertrouwen en liefhebben, is het alsof de vaste grond onder onze voeten wordt weggemaaid. Naast het verdriet komen als vanzelf gevoelens van haat, bitterheid en wrok naar boven. Door te vergeven kunnen we dit pijnlijke verleden loslaten en als een vrij en geheel mens verdergaan. Maar wat is vergeving? En hoe kunnen we vergeven?

Vergeven wordt soms beschouwd als een morele plicht, die zelfs kan betekenen dat we ons helemaal niet mogen verzetten tegen onrecht. Soms wordt

voorgehouden dat we moeten vergeten en doen alsof er niets gebeurd is. Jean Monbourquette, de Canadese ontwerper van de Groeigroepen, ziet vergeving anders. Als psycholoog heeft hij respect en aandacht voor de menselijke kwetsuur en het helingsproces. Als priester vertrouwt hij op een God van onvoorwaardelijke Liefde, die ons vergeving schenkt en het ons daardoor mogelijk maakt om die vergeving verder door te geven.

Hij tekende een traject van twaalf stappen uit, die voor elke mens herkenbaar zijn. Via vorming, gesprek en bezinning gaan we met een kleine groep op weg. Het is een weg van rouwen en groeien, van nieuwe inzichten

Voor wie ooit onrecht werd aangedaan en soms nog worstelt met die kwetsuren, is de Groeigroep in Vergeving misschien een steun. © Van Parys Media

en opbloeiend vertrouwen. De Groeigroepen in Vergeving hebben wereldwijd al vele honderden mensen bemoedigd en geïnspireerd.

Negen dinsdagavonden, van 13 april tot 8 juni, in het Sint-Paulus-seminarie (Mariakerke). Voor meer informatie: katie.velghe@telenet.be of 09 235 78 63.